

La Solidarité

EDITION CATALANE

N° 2

REDACTION - ADMINISTRATION : 3, RUE JARDIN-MARTEL, MONTPELLIER (HERAULT)

Antecedents de la traïcio

El fracàs de les ofensives del centre

(L'autor del present article ocupava un càrrec important a l'exèrcit de la Zona Centre-Sur. El seu testimoni, doncs, es de primer ordre).

La traïció de Casado, Matallana i Miaja ens explica un fet que ha tingut una extraordinària importància en el desenvolupament dels aconteixements adversos a la República; ens explica el fracàs de l'ofensiva republicana en el front d'Extremadura.

Als que ens trobàvem, en el mes de desembre, a la Zona central, no ens estranyà l'ofensiva franquista sobre Catalunya. Hom en coneixia, amb més o menys detall, els preparatius i era tema de les converses entre els caps militars i polítics. Ens deïem, també, que al produir-se l'atac contra Catalunya tindriem prou força per a parar l'enemic atacant per la nostra part on el comanament assenyals. Els combatents esperàvem l'hora decisiva i teníem plena consciència de la seva importància.

Un dia començarem a observar desplaçaments d'unitats. L'hora, doncs, s'acostava. Ens barrejàrem amb els soldats d'una brigada que es traslladava de València a Extremadura. A València projectàrem per a ells un film soviètic: « Els marins del Bàltic ». El viatge durà alguns dies. Els soldats comentaven les escenes vistes a la pantalla i cantaven. Estaven posseïts d'un coratge extraordinari i d'un esperit de sacrifici sublim.

L'ofensiva franquista contra Catalunya començava. Borjes Blanques — la terra natia del president Macià — caigué en mans de l'enemic. Per ajudar a Catalunya era precis atacar, atacar amb decisió!

A Pedroches vaig trobar un grup de catalans — « Valls ha caigut en mans de l'enemic », deia un d'ells. — « Hi tenia els meus pares, els meus amics... » Quan atacarem?

Llavors tinguerem notícia d'unes ordres que ens deixaren perplexes. Sortirem en direcció a Extremadura. Començaven a arribar les forces al punt de destí i l'E.M. donà contraordre per a marxar en direcció a Andalusia. Més tard, nova contraordre: direcció a Extremadura!

A Almaden, a Pozoblanco, trovàrem antics companys, veterans de la guerra, ocupant càrrecs de responsabilitat. També ells es queixaven de les ordres i contraordres. Què passa? ens preguntàvem. Es que hem tornat a l'època primera, embrionària, de l'exèrcit?

D'Almaden a Pozoblanco, files llargues de soldats que es traslladaven d'una posició a l'altre i campaments en les vessants de les muntanyes. Feia fret i plovia molt. Els soldats caminaven, xops. Acampaven al ras. Quan arribaren a les posicions de partida per a l'atac, havien fet 50 i 60 km. a peu.

Malgrat aquestes ordres i contraordres, malgrat la fatiga de la tropa, l'atac reixí. El front enemic fou romput. Conquerirem Fuenteovejuna, dominàrem Cabeza de Buey, penetràrem fins a l'oest de Peñarroya, avançàrem fins a més enllà d'Azuaga. Grups heroics de guerrillers s'infiltraren a la rera guarda enemiga i hi feren extraordinàriament difícils els moviments de forces (l'enemic es veié obligat a movilitzar adhuc l'aviació per a descobrir i combatre als nostres guerrillers). Però quan l'entusiasme dels combatents era més gran, a l'hora en que l'enemic careïa de front, a l'hora en que havíem conquerit les seves línies de resistència, l'estat major donà l'ordre de parar l'ofensiva.

A l'hora d'explotar l'èxit de l'ofensiva hi hagué ordre de parar-la! Les nostres tropes es retiraren d'Azuaga, plorant, sense tenir enemic enfront i deixant en el poble quantitats enormes de blat. Les operacions foren interrompudes un dia, dos, cinc... L'enemic es refé. Reagrupà els seus soldats, alguns dels quals havien corregut fins a Sevilla. Quan l'E.M. ordenà prosseguir l'atac, l'enemic estava en condicions de fer-hi front, i fracassàrem.

Mentrestant, a Madrid, fracassava rotundament un atac sobre Brunete, que dirigí Casado.

En canvi prosseguia l'ofensiva feixista contra Catalunya. L'ofensiva del front d'Extremadura començà més tard, i acabà més aviat. Nosaltres creïrem que l'incapacitat del comanament la malogrà — i no ens explicàrem el fracàs de l'ofensiva a Madrid, ni el d'un altre intent d'ofensiva en el front d'Andalusia. Avui comprenem que hi havia el propòsit deliberat de provar els fracassos. Els traidors i els covards havien entrat en joc. Matallana comanava l'ofensiva d'Extremadura; Casado la de Madrid; Moriones la d'Andalusia. Miaja, l'Agrupació d'Exèrcits.

Casado, Matallana, Moriones, Miaja. A l'hora difícil traïren la seva paraula, el seu exèrcit, el seu poble. Començaren a desenmascarar-se quan Catalunya era envahida — i encara podia ésser salvada. Consumaren la seva traïció unes setmanes després.

Casado, Matallana, Moriones, Miaja. Quatre noms de militars que s'havien dit defensors del poble. Quatre militars, però, que no n'havien sortit del poble. Ja eren militars abans de la guerra (eren « professionals » — i no volien dir, al subrallar-ho com sovint esdevenia, que eren mercenaris? —) No eren pas de la justa dels HOCHÉ, que salvaren la Revolució Francesa, dels Vorochiloff i Budienny, que salvaren la Revolució Soviètica, dels herois de l'Ebre, que havien salvat, mantes vegades, la Revolució Espanyola.

Els HOCHÉ, el BUDIENY, els de l'EBRE, aquests sí que havien sortit del poble! I això no haurem pas d'oblidar-ho el dia que tornem a empunyar les armes per a reconquerir Espanya.

A. V.

CATALUNYA SOTA EL TERROR FRANQUISTA

El que ha vist un comerciant francès a Catalunya

Un comerciant francès que fa pos dies ha retornat de Catalunya d'un viatge que hi feu per establir un negoci a Barcelona, ha contat a llurs amistats l'impresió objectiva del seu viatge per el que fa referència a la situació política d'aquell país. Com home coneixedor de Catalunya i de les costums catalanes, per haver passat llargues temporades en aquelles terres, ha retornat decebut de la situació política imperant, qualificant-la de criminal i liquidadora de tots els valors morals i espirituals que enbellien i destacaven les virtuts d'una població extraordinàriament sensible i culte.

Hom observa immediatament, diu el comerciant francès, els estralls morals d'una invasió grollera i barroera... Uns guardies civils embriacs em demanaren la documentació en castellà i al notar que jo era francès es desfermaren en invectives i grolleries contra França. Possiblement, per raons de les consignes rebudes, formularen amenaces idiotes i inminents contra el nostre país. Després de posarme un seguit de dificultats inútils, hem deixaren prosseguir al viatge. Durant el temps d'aquest primer incident vaig ésser testimoni del tracte que aquesta gent « d'ordre » dispensa als naturals del país. Una pobra dona que anava a Granollers, amb un cistell i un farcell, fou interrogada pels de la « benemerita ». Aquesta dona contestava en català les preguntes de la guardia civil. Aquests, indignats i amb una superbia indecorosa, d'una manera incorrecta i fatxandera... la maltractaven amb paraules indecents. « Vaya Vd a la mierda, cochina catalana! » La pobra dona, avargonyida, girava cua i s'esmunya d'aquell interrogatori vexant i abominable...

He tingut l'ocasió de parlar amb pagesos de la comarca de la Maresma, que hon sap que és una de les més riesques comarques de Catalunya. Un pagès de Llanerres, amb el qual vaig intentar entaular conversa, es mostrà al principi recelós i malfiat. Al saber que jo era un comerciant francès conegut de la comarca, i qu'edurant la republica havia fet molts viatges en els pobles del litoral, l'home recobrà confiança i es destapà del tot. « Estem perduts! » em digué. Ja mai hauria cregut semblant cosa. Ahir vau afussellar a cinc pagesos del meu poble, entre ells, un cosí germà meu. El pitjor és que no sabs mai quan et tocarà la tanda. Sense més ni més, venen a casa teva, et detenen i et fan desaparèixer... Les famílies dels detinguts son víctimes de totes les malvestats. La gent, de port s'en allunya... Ara els pagesos diu que haurem d'entregar tota la collita de les patates al delegat militar. Els antics propietaris volen cobrar els arrendaments endorerrits, amb interessos i tot... La misèria és espantosa. Els únics que mengem son els « d'uniforme »... Als catalans s'eus persegueix com a gossos... Diuen que, a Barcelona, a les nits ni han molts trets pels carrers... » L'home, extremant llurs confidències i cercant en mi un possible aliat em digué: « Que tinguin compte! Si un dia les democràcies eus ajudessin, Catalunya en pes, s'aixecaria contra aquesta pàrria de ganduls lladres i assassins... »

La gent camina espaordida amb la mirada extraviada temorenc de que no li surti al pas un falangista, un requete o la guardia civil... La tristesa i l'abatiment més absolut planen sobre la població. Pels carrers i rambles de Barcelona s'hi nota la presència d'una població exòtica nombrosa: militars italians i alemanys amb llurs llustrosos uniformes, moros embolcallats amb les famoses capes blanquinoses, estran-

(Segueix a 2a pagina).

Ha acabat la guerra. Comença la « pau »...

SHVM

Catalunya sota el terror franquista

PER L'AJUDA ALS PATRIOTES

gers que gesticulen amb petulància, per fer ostensible llur prestància de conquistadors, militars espanyols que saluden a la romana i que obliguen als viandants a deixar-los l'acera lliure... Falangistes i requetés, veritats d'uniforme amb les camises negres, corretjams i pistola. Prostitutes i senyoretetes de la « bona societat » igualment maquillades ven del braç, amb preferència, dels militars alemanys i italians. La població civil procura passar discretament desapercebuda per evitar-se, les conseqüents molesties.

Les disputes sagnants al barri xinès són contínues. La premsa no en parla pas. Els moros s'hi han instal·lat en gran nombre. Els habitants d'aquells barris populars han de lamentar cada dia noves víctimes de l'intemperància d'aquells criminals... La meua curiositat en voler conèixer en detall la vida de la població catalana em comportà un seriós disgust. En un Hotel de les Rambles on s'hi estatgen generalment gent forana, vaig intervenir en un dels incidents que pel que veu son freqüents a no importa quin indret... Dos legionaris del terç entraren i pengueren seient a una taula véina cridant d'una manera destrempada que s'els servis dinar. El camarer, amb tota la diligència possible tractà de complaure uns clients tan perillosos.

Aquest esbroncaren al cambrer. Trabocant-li la safata d'una revolada la qual vingué a caure sobre la meua taula. Jo, tímidament, vaig protestar d'aquella manca d'atenció. Els legionaris m'enpengueren violentament amb la pretensió d'apallisar-me. Uns guardies, avisats oportunament per l'amo de l'hotel posaren fi a quell incident promentent-los que hem portaria a la Delegació de policia per establir la part de culpa que em correspongués. Aixís ho feren. Després de moltes explicacions hom em deixà en llibertat.

Pensar emprendre cap classe de negoci amb l'Espanya franquista es una cosa avui per avui molt perillós. Hom diria que aquell país ha retornat a la barbarie primitiva. El poble sensat, que malgrat tot forma la gran majoria de la població es veu circumstancialment postergat i perseguit, però jo tinc tanta confiança amb llur braó i intel·ligència que pressenteixo esdeveniments extraordinaris que canviaran radicalment aquell estat de coses.

METODES FALANGISTES

La Central Nacional-Sindicalista té moltes maneres de fer adeptes. Entre les més eficaces hi ha la de publicar notes com aquestes:

« Con el fin de proceder a la incorporación de la « Asociación de Contables de Cataluña » a las normas del nuevo Estado, todos los afiliados a aquellas DEBERAN PASAR URGENTEMENTE POR LAS OFICINAS DE LA MISMA PARA LLENAR Y FIRMAR LAS HOJAS DE INSCRIPCIÓN EN LA CENTRAL NACIONAL SINDICALISTA. Es indispensable que todos los contables y auxiliares ALUDIDOS, tengan cumplimentados los expresados requisitos DENTRO DE LOS TRES DIAS SIGUIENTES A LA PUBLICACIÓN DEL PRESENTE AVISO. »

« Se participa a los ELEMENTOS de la « Asociación Obrera de la Prensa Diaria de Barcelona », que hasta el día 18 de Julio pertenecieron a ella, se personen, de once a una de la mañana y de tres a siete de la tarde, por el local de la calle Carmen al objeto DE CUMPLIMENTAR SU INGRESO EN LA CENTRAL NACIONAL SINDICALISTA. »

O això, o el pacte de la fam i l'oli de ricí. Així és la Espanya « Grande, Una y Libre ».

TOTS ELS CATALANS DE 18, 19 I 20 ANYS

CONSIDERATS PRESONERS DE GUERRA

Llegiu, si us plau, aquest avis:

« Auditoria de Guerra de Catalunya. »

Movilización de las quintas de 1939, 1940 y 1941.

Dispuesta por la Superioridad la incorporación a filas de todos los individuos comprendidos en los reemplazos movilizadas, se hace saber, por el presente anuncio, que en cada uno de los distritos de esta capital se establecerá una COMISION CLASIFICADORA DE PRISIONEROS, ante la cual tienen la obligación de comparecer, durante los días 22 al 26 de los corrientes, todos aquellos comprendidos en el reemplazo de 1941; los días 27 al 1 de Abril proximo, los del 1940, y del 2 al 7, los del 1939. A ESTOS EFECTOS DEBERAN PROVEERSE DE UN AVAL O INFORME EXTENDIDO POR LAS ORGA-

DETENCIONS A BARCELONA

El cap superior de la policia, Marqués de Rebalso, complimentà a la matinada d'ahir dia 25 de març, a l'Administrador Apostòlic de la Diocesis de la ciutat de Barcelona; més tard va vèbre als esbirros de la policia i de la guardia civil per donar-los-hi ordres.

S'ha procedit a la detenció de Josep Cayuela Ruiz destacat republicà acusat de suposats assassinats.

Ha estat detingut entre altres Francisco Villarradone Iglesias acusat de intervenir en la detenció dels elements feixistes de Barcelona.

La policia especial ha detingut a Pere Omedes Mulet, contractista d'obres, acusat d'haver pertenescut al S.I.M. Ingressà en els calabossos de la Jefatura de policia, Joan Sastre acusat d'haver pertenescut com a voluntari a l'exercit popular.

MES DETENCIONS

Felisa Fernandez Gomez acusada de prestar serveis a les patrulles de control.

Joan Costa Casanovas acusat d'haver exercit el càrrec de secretari del secretari general de Izquierda Republicana Joan Montañé.

Ferrand Vilardebó Cruells i Pilar Roger Gonzales, veïns de Serdanyola, acusats de participació a un assassinat.

Josep Farras Puig Martin i Maria Figueras Cos acusats de complicitat en els crims comesos a Manresa.

Florencia Saenz Garcia, Rosa Gonzales Saenz i Dolores Gonzales Saenz, mare i filles respectivament, acusades de fets sacrilègs.

Joan Bravo Lluhi, jornaler, acusat de profanació religiosa.

Salvadora Vives Guinalt, acusada de separatista.

Pere Domenech Trias acusat d'haver actuat com a vocal en un tribunal popular.

CONCELLS DE GUERRA

Un Consell de guerra ha condemnat a la pena de mort a Josep Viladecans acusat d'haver format part del Comitè revolucionari de Manlleu.

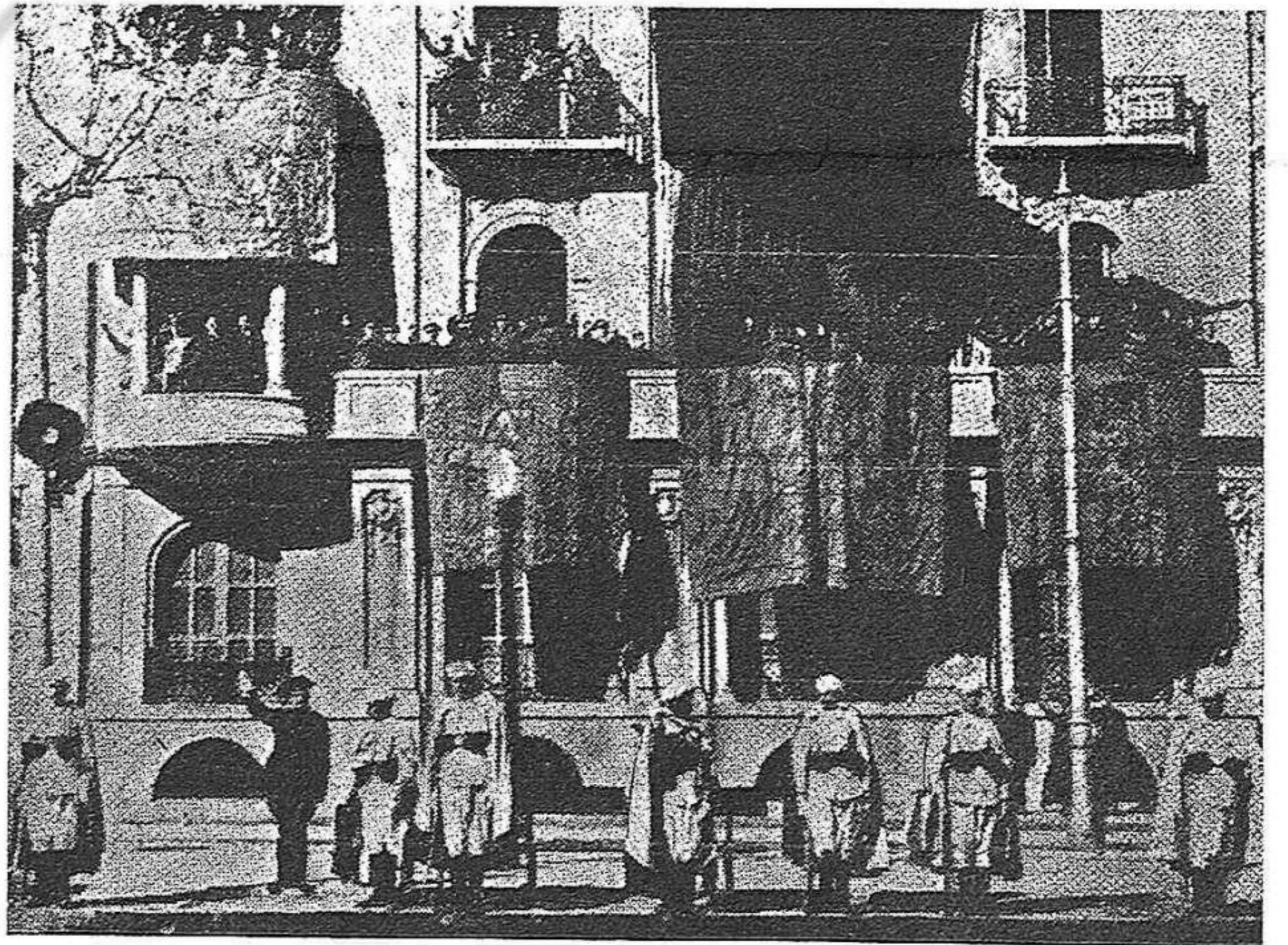
Un altre Consell de Guerra celebrat a la plaça de Tarragona ha condemnat a mort a Domingo Papiol acusat d'haver format part de l'Ajuntament de Tarragona en qualitat de Conseller de Defensa.

FRANCO

i la parada
militar
de
Barcelona

Com es veu, el poble barceloní no hi és...

... però, en canvi, hi han els rifenys.

CONTINUA LA « DESAGRUPACIO »

Ha arribat el torn dels vaquers. La Comissió Desagrupadora de la industria ha publicat una nota dirigida als vaquers per a que es presentin a reconèixer els carros de llur propietat, per a ésser-los retornats.

« LA TRANQUILITAT » A CATALUNYA

La « Vanguardia Española » publica la detenció a Barcelona d'una banda d'atracadors composta per rifenys i estrangers i algun espanyol que, utilitzant documents polítics i de l'exercit es dedicaven a robar, assassinar i fins a violar les dones indefenses. Textualment, diu, la « Vanguardia Española », després de donar els noms dels detinguts:

« Estos individuos constituían una banda de atracadores que desarrollaban sus actividades delictivas no solo en Barcelona, sino en pueblos limítrofes, valiéndose de armas de fuego; se figian agentes de la autoridad y cometían toda clase de actos violentos, no solo contra la propiedad, SINO CONTRA LAS PERSONAS, PRODUCIENDO LA NATURAL ALARMA Y PANICO CONSIGUIENTE A LA POBLACION CIVIL QUE PRESENCIABA O ERA OBJETO DE ESTAS AGRESIONES. »

Mentrestant, un dia i un altre dia les « autoritats » de Barcelona s'esgargamellen parlant de la tranquil·litat i normalitat en que es desenvolupa la vida de la capital catalana.

Efectivament: la tranquil·litat és « espanyolosa ».

NIZACIONES DE FALANGE ESPANOLA TRADICIONALISTA, COMISARIA DE POLICIA, DELEGACIONES DE ORDEN PUBLICO, PUESTOS DE LA GUARDIA CIVIL, O AYUNTAMIENTOS, a los fines de que por la Comision Clasificadora de Prisioneros se entregue UN CERTIFICADO DE DEPURACION CON EL CUAL SE PRESENTARAN A LA CAJA DE RECLUTA DE BARCELONA DURANTE LOS DIAS QUE LA MISMA TIENE SENALADOS.

SE ADVIERTE QUE SIN EL REFERIDO CERTIFICADO DE LA COMISION CLASIFICADORA DE PRISIONEROS QUEDA PROHIBIDO PRESENTARSE A LA CAJA DE RECLUTA. »

Res millor que aquesta nota per a demostrar que Catalunya s'ha convertit en un immens presidi. I per a posar de relleu els metodes perssuasius que utilitza la Falange.

VINT MIL REPUBLICANS ESPEREN POGUER-SE ESCAPAR DE LES MANS DELS BOTXINS

Segons informacions arribades a Oran queden en el port d'Alicant, malgrat l'ocupació nacionalista, 20 mil espanyols que esperen mitjans de transport per deixar llur país. A primeres hores de la matinada del dia 1º d'abril el vaixell « Winnipeg » es feia a la mar transportant sis mil evacuats estibats per tots els recons del vaixell. Altres vaixells han arribat a Alicant per embarcar els refugiats, la majoria dels quals son fugitius de Madrid i altres províncies.

SEGUEIXEN LES DETENCIONS

Per agents de les brigades socials han estat detinguts Joan Ferrer Claramunt i Maurici Coll Cardona, alumnes de l'Escola Popular de Guerra, que assoliren el grau de tinent i ingressaren a les brigades internacionals; i Rogeli Diez Fernandez acusat d'haver format part del Comitè d'empresa d'una fabrica de goma. Ha estat detinguda també Angela Biosca Casanovas, acusada de pertanyer a les patrulles de control i Josep Mateu Lopez acusat d'intervenció en els Tranvies de Barcelona durant la « dominació » republicana.

UNA FOTOGRAFIA INTERESSANT

Un fotograf franquista, Pepe Campua, que va entrar a Madrid junt amb les tropes feixistes, es va adreçar directament a l'ajuntament de la ciutat. Allí hi va trobar set regidors presidits per l'alcalde interí, anarquista, Melchor Rodriguez.

El fotograf digué: « Soy un fotografo nacional y quiero harcerles una fotografia ». Els regidors « rojos » arreglaren un grup, contestant: « Estamos a sus ordenes ». El fotograf tirà la placa que ha estat ampliament reproduïda per tots els diaris franquistes.

Efectivament, els set regidors « rojos » i llur alcalde interí « estaven a les seves ordres ».

Una intervencio del Sr. Sarraut sobre el problema dels refugiats

Intervinent, al Senat, en una discussió sobre el problema dels refugiats espanyols, el ministre de l'Interior, Sr. Sarraut, ha dit altres coses:

« Nosaltres hem distribuït 170.000 refugiats entre 77 departaments i no hem pas rebut protestes de totes les municipalitats com diu el Sr. Blois. Es cert que hi han diversos incidents, però en conjunt ens hem de felicitar de que, gràcies al concurs dels perfectes, dels alcaldes i de les poblacions, no hi han hagut més incidents. Això va en honor de la policia, dels municipis, que per llur generositat han donat l'exemple a llurs hostes. En el que es refereix als camps militars, han estat remarcablement organitzats i jo tinc de rendir un homenatge a les autoritats militars. D'altre banda, una missió estrangera acaba de retr-els un altre homenatge que jo registro amb plaer.

Al Sr. Josse, que ha fet certes al·lusions a determinades personalitats republicanes que es troben a Paris, li contesto que el govern ha tingut de considerar el sentiment de la dignitat francesa i el sentiment de la seguretat francesa. Envers aquestes personalitats nosaltres no hem pas rendir regles de cortesia, però la generositat d'aquesta cortesia exigeix dels seus beneficiaris una correcció que prohibeix tota paraula, tot acte, tot gest que seria contrari a les regles de la hospitalitat. Jo els he aconsellat d'allunyar-se de la regió parisisa i fixar llur residència en un departament designat pel ministeri de l'Interior. Tinc a l'abast de la mà l'execució d'aquestes prescripcions ».

DESPRES DE LA TRAIÇIO

LA REPRESSIO FRANQUISTA LA « GESTAPO » INSPIRA

Després de la proclamació de la llei marcial a Madrid i a València heus-aci el Ban publicat per les autoritats franquistes que denuncia llur procedència nazi.

A) Tots els funcionaris de la província de Madrid residents a la capital han de presentar-se dintre el termini de 15 dies en el tribunal militar on faran una declaració jurada de llurs fets i gestes des de 18 de Juliol de 1936. S'els aconsella d'aportar tots els documents que puguin servir per precisar llur posició en front del regim « nacional »;

B) Dins el termini de 10 dies els dos més vells llogaters masculins de cada casa on s'hagin comès assassinats han de presentar-se al tribunal militar instal·lat a l'alcaldia de cada barri. Aquests « delegats » no han d'haver pertenescut a cap partit d'esquerra;

C) Tots els vigilants de nit de la capital que hagin exercit llurs funcions durant la dominació republicana han de presentar-se al tribunal militar per declarar;

D) Totes les persones que tinguin coneixement de delictes o crims comesos durant la dominació republicana n'han de donar part immediatament a les autoritats militars;

E) Totes les persones que posseïxin documents pertanyents als republicans tals com diaris, manifestos, escrits, fitxers, etc., tenen l'obligació de lliurar aquests papers a les autoritats;

L'organització científica del crim prepara la delació i la violència recorrent a uns procediments dolorosament coneguts ja per la població alemanya. Per aquest mitjà hom sembla el terror entre el veïnat fomentant la delació i preparant les condicions necessàries per la desmoralització ciutadana.

El ban té efectes retroactius. L'ordre precisa especialment a tots els que disposin d'armes de foc o explosius, l'obligació de lliurar-los. La negligència en el compliment d'aquesta ordre és castigada amb la pena de mort. Queda rigorosament prohibit escoltar per radio notícies desfavorables a la « causa » nacionalista. Aquells que insultin de paraula o de fet als militars i milicians incorren en la pena de mort prevista en els cassos de rebelió militar.

Els que publiquin falses notícies, escrits no sotmesos a la censura, que es declari en vaga, que es reunixin sense autorització, etc., incorren en el delictes de rebelió militar i seran passats per les armes.

Tots els delictes comesos després del 18 de Juliol de 1936 estaran sotmesos a la jurisdicció militar sigui quina sigui llur naturalesa.

Tots els caps i oficials de carrera que hagin servit a l'exercit republicà, han de presentar-se al governador militar de llur plaça amb tots els documents personals indicant el domicili actual i l'arma a la qual pertaneixen. Hom anuncia també per mitjà d'ordres militars que els comerciants no podran emprendre cap iniciativa comercial sense avans haver rebut les indicacions pertinents per els comandants militars de cada plaça.

Tots els comerciants i industrials de la zona ocupada, hauran de presentar una demanda d'incorporació a la Comissió Industrial i Comercial n.º 1 creada en el mes de Maig del 1938; aquesta demanda ha d'anar avalada per dos o més comerciants falangistes. Els comerciants i industrials que infringeixin aquesta ordenança incorren en les responsabilitats previstes en el Codi Militar.

El terror arriba a totes les esferes socials. Als ciutadans que son denunciats per la « cinquena columna » per no importa quin motiu, s'els considera com a víctimes segures de la repressió.

El retorn al passat

Sota el títol « Instituciones Catalanas incorporadas a la Nueva España », el « Noticiero Universal » publica un article que reproduïm íntegrament, perquè els nostres lectors jutjin el rabios anticatalanisme de la plaga franquista. Diu així:

« El Palacio de la Musica, con su Orfeon Catalan y su tradicion artistica, ha sido incorporado a la España Nacional. Como lo ha sido tambien el Instituto de Estudios Catalanes, que ha de ser en la sucesivo EL INSTITUTO DE LA HISPANIDAD EN BARCELONA. Asi mismo debe conservarse... amoldandola a la realidad de los tiempos modernos... la ejemplar y tradicional institucion de la « rabassa morta ». Y EL INSTITUTO AGRICOLA CATALAN DE SAN ISIDRO debe proseguir su larga y gloriosa historia como un organismo afecto a nuestro SINDICATO VERTICAL, alejado en absoluto de la politica, pero realizando la admirable labor en pro del agro catalan que es esplendida riqueza para Espanya. Y la admirable traduccion de la Biblia que editaban en catalan los monjes de Montserrat debe servir de base para que inmediatamente los propios monjes SUBSANEN EL INEXCUSABLE OLVIDO DE EDITAR LA OBRA EN CASTELLANO PARA BIEN DE LA RELIGION, DE LA CULTURA, MAYOR PRESTIGIO DEL IDIOMA OFICIAL DE ESPANA Y MAS PROVECHOSO NEGOCIO EDITORIAL.

Y como podriamos olvidar citar cien casos que demuestran que la España de Franco no viene a destruir ni pretende aniquilar nuestras instituciones ejemplares, y nuestra obra de cultura y nuestro bello y riquísimo folk-lore. No. Porque? Lo que hay que evitar desde luego es que se reincida EN EL CRIMEN NEFANDO DE CONVERTIRLO TODO EN « FET DIFERENCIAL » Y EN INSTRUMENTO DE LA ANTIESPANA.

« Palau de la Musica Catalana? » No. Simplemente « Palacio de la Musica ». El nuevo estado no incurrirá en la torpeza de perseguir el idioma catalan ni la sardana. PERO NO AGOTARA SUS ESFUERZOS SACUDIENDO MANDOBLES CONTRA LAS INOCENTES MANIFESTACIONES FOLKLORICAS DE NUESTRA REGION. SUS GOLPES LOS ASESTARA CON LA MAXIMA EFICACIA ALLA DONDE DEBA DARLOS.

Felicitemonos hoy de la reapertura del Palacio de la Musica como un sintoma del acierto que informa a las organizaciones de Falange Española Tradicionalista y de las JONS, al colaborar conjuntamente con el Ayuntamiento en el « Festival de las REGIONES DE España », organizado para mañana, por la JEFATURA PROVINCIAL de Propaganda del Ministerio de la Gobernacion ».

Res d'aniquilar la nostra cultura, les nostres institucions, el nostre idioma, les nostres costums, el nostre folk-lore! Però, per altre banda, menys encara « ANTIESPANA », « FET DIFERENCIAL », « INOCENTS MANIFESTACIONES FOLK-LORÍQUES », « CRIMEN NEFANDO », etc., etc. Contra això, « ESFUERZOS », « GOLPES », Y « MANDOBLES »!

Sortosament els catalans no porten llana al clatell des de fa molts anys. I coneixen perfectament aquestes tonades. I d'altres que aniran sortint amb el temps.

BESTEIRO ESTA TRANQUIL

El Sr Julian Besteiro ha estat visitat per un corresponsal d'un periodic extranger a qui ha declarat que si no s'ha mogut de Madrid, es perquè no té res de que penedir-se. Ho creiem.

ELS TRAIIDOS EMBARQUEN

« Nosaltres no fugirem », deien Casado i els casadistes.

Però de Marsella ens diuen: « En la nit del 29 al 30 del passat, el vixell de guerra anglès « Galatea », ha pres a bord, a Gandia, la majoria dels membres del Consell Nacional de Defensa i, en particular, el coronel Casado, el Sr Carrillo i el general Menendez ».

Els casadistes — el diccionari espanyol s'enrriqueix amb un nou mot per a definir els traidors — han embarcat...

Han « embarcat » el poble espanyol.

EL RETORN DE MADRID A LA « NORMALITAT »

« El Sr. Rafael Henche, alcalde de Madrid, va deixar l'ajuntament a les nou del mati. Amb ell marxaren 22 dels 30 regidors de la capital.

Entre els que es quedaren a Madrid hi havia el Sr Melchor Rodriguez, perteneixent al moviment llibertari, qui, en marxar el Sr Henche es feu càrrec de l'alcaldia. A les deu feu radiar una nota demanant que tots els empleats destituïts per l'ajuntament republicà des d'el Juliol del 36, es reintegrassin a llurs llocs respectius. Tots els funcionaris readmesos es posaren a la seva disposició, i el Sr Rodriguez es posà des d'aquest moment a assegurar el retorn a la « normalitat » i a la conservació de l'ordre.

Quan varen arribar els primers franquistes, el Sr Rodriguez es va presentar immediatament a les autoritats militars per fer entrega del seu càrrec, però aquestes li varen pregar, EN ATENCIO A LES NOMBROSES VIDES DE PERSONALITATS D'ELEMENTS DE DRETA VUE HAVIA SALVAT DURANT LA SEVA GESTIO, QUE CONTINUES EXERCINT EL CÀRREC D'ALCADE FINS QUE EL GENERAL ESPINOSA DE LOS MONTEROS HAGUES PRES UNA DECISIO.

Es d'aquesta manera que el vell anarquista, relacionat amb Falange, fou alcalde interí de Madrid fins a la una del migdia del dimecres, que va fer entrega del càrrec al Sr Avila, mentre s'esperava l'arribada del Sr Alcover que es va presentar el dijous a prendre possessió ».

MAURO BAJATIERRA ASSASSINAT

Mauro Bajatierra, el vell militant i periodista anarquista, que oferi resistència als feixistes a Madrid, ha estt assassinat.

JAVIER BUENO EMPRESONAT

El periodista socialista Javier Bueno, que prengué una part activíssima en la insurrecció d'Octubre del 34, ha estat detingut a Madrid junt amb dinou companys seus.

HITLER TAMBE HI HA DIT LA SEVA

Diumenge passat el Fuhrer parlà a Wilhelmshafen. El seu discurs, però, no té res de sensacional i és molt vague. Ha afirmat que el Reich no abandonarà els seus drets vitals; ha retret la diferència entre els pobles satisfets i pobles insatisfets, afegint que entre els darrers es troba Alemanya; ha amenaçat la ruptura del pacte naval anglo-alemany; ha afirmat que l'Eix Berlin-Roma és indestructible i ha manifestat no estar disposat a que cap país li passi al davant en materia de rearmament. Finalment, i sense bromejar, ha dit que continuaria fins a la fi la seva obra pacífica.

El discurs del Fuhrer ha provocat desconcert i confusió. Hom no sap que s'amaga darrera les seves paraules. Signi el que sigui no serà res de bo.

Front democratic contra la guerra

Novament torna a éstar amenaçada la pau. I com en el setembre de l'any passat, l'amenaça de guerra que plana sobre els pobles i els omple d'angoixa ens arriba del paisos feixistes que, de fet, viuen i fan la guerra desde uns anys enrera.

I això és així, perquè els regis feixistes només poden sostenir-se, practicant en l'interior, una política d'extremada opressió i en el exterior, realitzant una política d'avençures i de conquestes per la guerra. Repassem ràpidament els fets.

Invasió i conquesta d'Etiopia per Italia; remilitarització del Rhin amb la ruptura del pacte de Locarno; intervenció i invasió del nostre poble per les tropes italianes i alemanyes; realització practica de l'Anchluss per la anexió brutal d'Austria; invasió de Xina pel Japó, després de la conquesta arinada de Manchuria; retorn al III Reich de les regions ocupades pels sudetes; aneixió violent de Trecoslovaquia; ocupació de Memel per les forces alemanyes... i l'amenaça sobre Rumania, Yugoslavia i Polonia.

Des d'el primer al darrer esdeveniment tots els atacs a la pau han provingut dels paisos feixistes.

Però això ha estat possible perquè les potencies democràtiques han trencat el sistema de la seguretat col·lectiva i han preferit el procediment dels acords bilaterals. Han substituït la pau indivisible per la pau bilateral. I els paisos feixistes han pogut, així, practicar la política dels fets consumats, segurs de que les víctimes escollides serien abandonades a llur sort per les potencies occidentals i democràtiques. Seguint per aquest camí, llurs ambicions s'han eixamplat.

Deia el Sr. Daladier, en el seu discurs del passat dimecres, que els dictadors, després de plantejar « els drets dels pobles a disposar d'ells mateixos », presentaven la conveniència, per assegurar la pau, de satisfer « les aspiracions naturals », per arribar finalment a la invenció de la absurda teoria de « l'espai vital », i que, després de cada concessió, els paisos feixistes plantejaven noves exigències fonamentant-se, precisament, en la nova força adquirida per aquelles concessions. No és estrany. A cada nova concessió — claudicació democràtica — el feixisme esdevé més arrogant i exigent.

Que és, doncs, el que cal fer? Només hi ha un camí. El retorn al sistema de la seguretat col·lectiva amb la intervenció de tots els paisos amenaçats.

La unió estreta per la defensa de la pau, dels pobles democràtics. La pau i la detenció del feixisme no es poden aconseguir per altre procediment que els metodes col·lectius.

Si els governs de França i d'Anglaterra volen, realment, estalviar una catastrofe al mon, poden fer-ho, posant-se al davant de la corrent mundial contra els forjadors de guerres.

La unió de França, Anglaterra, Unió Soviètica, Polonia, Rumania, Grecia, Yugoslavia, Turquia, Belgica, Suïssa, Holanda i els paisos del nou continent, és la més ferma garantia del manteniment de la pau.

I, alehores, els forjadors de guerres, no tindran més remei que fer marxa enrera. JOAN SALOU.

SENSACIONAL DECLARACIO DE MR. CHAMBERLAIN

Londre, 31. — El Sr. Chamberlain ha declarat, a la Cambra dels Comuns: « En el cas de qualsevol acció que amenacés la independència de Polonia i que fes que el govern d'aquest pais jutjés « vital » la resistència per mitjà de les seves forces nacionals, el govern britànic es consideraria obligat a proporcionar-li tota l'assistència que estigués al seu abast.

El govern britànic ha donat aquesta seguretat al govern polonès i estic autoritzat per a dir que el govern francès ha adoptat la mateixa posició que el govern britànic. »

LA U.G.T. AL POBLE CATALA

El Secretariat de Catalunya de la Unió General de Treballadors ens prega la publicació del següent manifest:

TREBALLADORS!

ANTIFEIXISTES!

Després de la caiguda de la nostra terra en mans del feixisme internacional, el Secretariat de Catalunya de la Unió General de Treballadors s'adreça a tot el poble català i especialment als obrers i camperols afiliats a la nostra gloriosa U.G.T. per a fer sentir la seva veu en nom dels centenars de milers d'uguetistes dels Sindicats catalans.

El lliurament de Barcelona als moros i als italians al servei de Franco amb la caiguda de la resta de Catalunya, són coses que no poden restar en la impunitat. Hi ha uns responsables militars. Hi ha complicats elements civils dintre i fora de Catalunya.

Hi havia, des de feia temps, enemics de la política de resistència defensada pel Govern Negrin. I la política de resistència era justa perquè amb els recursos que es podien posar en joc era possible de resistir.

Els partidaris de la no resistència, els claudicadors al servei dels polítics més reaccionaris d'Anglaterra i de França, els elements que durant tant de temps han treballat a l'ombra per a fer impossible la resistència dels pobles hispànics contra els invasors, els partidaris de la pau a ultrança han aconseguit llurs propòsits i aprofitant-se de la caiguda de Catalunya donaren el cop decisiu a la República amb la constitució de l'anomenada Junta o Consell de Defensa de Madrid.

L'alçament criminal dels Casado-Besteiro és un dels darrers fets del pla que s'havia projectat per acabar amb la resistència republicana representada pel Govern Negrin. El pronunciamento Casado no és pas un fet deslligat del que ha passat a Catalunya. I vindrà un dia que sera descobertes probables avantatges particulars aconseguïdes per alguns dels actors o col·laboradors de la traïció.

La traïció dels elements civils que han ajudat a Casado ha estat triple: contra les pròpies organitzacions a les quals deien representar, contra el Front Popular i contra la República.

Les conseqüències d'aquesta traïció les patiran immediatament els centenars de milers de soldats de l'Exèrcit de la República, els obrers, els camperols i els republicans honrats que resten condemnats a caure a mans del feixisme. Amb l'alçament criminal dels Casado es va destruir la capacitat de resistència i de defensa de la zona Centre-Sur amenaçada per l'ofensiva franquista. Amb aquell moviment subversiu contra el Govern legal de la República es va provocar la desunió de les forces antifeixistes i la lluita fratricida entre els combatents.

Determinats dirigents de la U.G.T. s'adheriren a Casado-Besteiro. Però els ugetistes de Catalunya en protesten enèrgicament i desautoritzen tots aquells que, en nom d'ells, com a part integrant de la Unió General de Treballadors, s'adheriren a l'anomenada Junta de Defensa alçada contra el Govern Negrin en el qual la nostra Central Sindical té la seva representació en la persona del President de la Comissió Executiva.

Mentrestant, Catalunya està patint la repressió i la misèria més espantoses. Els assassinats de treballadors i d'antifeixistes són diaris i nombrosos. Les condicions de vida dels ciutadans del nostre pais són les pitjors que han patit de molts anys ençà.

Però la tragèdia que viu Catalunya i que pateixen els catalans no ens ha de fer oblidar que tots els antifeixistes dels pobles hispànics estem units per laços de germanor i que a la zona Centre - Sur hi ha milers de catalans que estan a punt d'ésser víctimes de la traïció.

Els treballadors de Catalunya de la U.G.T. continuaran la lluita dintre i fora de llur pàtria martiritzada pels invasors i estan disposats a venjar tots els crims comesos per la púrria franquista en l'esperit i en la carn de tants i tants catalans. La persecució de la llengua catalana, els assassinats i els robatoris que estan realitzant els moros, italians i falangistes a la nostra terra exigeixen de tots nosaltres la lluita constant contra els invasors i contra el feixisme internacional fins aconseguir la llibertat de Catalunya i de tots els pobles hispànics.

Per Catalunya!

Per la República!

Visca el Front Popular!

Visca la unitat dels treballadors de la U.G.T. i la C.N.T.!

UNIO GENERAL DE TREBALLADORS Secretariat de Catalunya

Anvers, 20 de març del 1939.

ELS INFANTS ESPANYOLS ACOLLITS PER LA U.R.S.S.

Les autoritats soviètiques han fet saber a una ambaixada extranger, que sols permetran la tornada a Espanya dels nens que siguin reclamats directament per llurs pares.

Josep del Barrio vol saber l'adreça o notícies de Emili Lluch, del 380 batalló, 95 brigada, 60 divisió. Escriure a la direcció del periodíc.

RECERCA DE FAMILIARS

Prudencia Valls, demana noves del seu marit Constanti Barsurto Yrazabal i pel seu pare Juan Ramón Valls (31 Div.).

Amalia Ruiz Montes, per Josep Moreno (carabiner).

Maria Montes Alarus, pel seu fill Josep Ruiz Montes (22 B.) i Josep Ibañez.

Eteba Herrero Rubio, pel seu germà Gregori (22 Div.), i Consol Navarro Verzal.

Gabriel Martínez Ortega, per Guillermo Ramos.

Concha Martínez Herrero, per Antoni Jovena i Frederic Escrivano Herrera (IX Div.).

Maria Alcolea Puello, pel seu marit Antoni Sánchez Martínez. Escriu-re a Caserne Carvineau, Laval (Mayenne).

Leonor García, pel seu marit Josep Gracia i Maria Baqué de Sitpes.

Angeles Garcia, per Matilde Garcia amb la seva filla Lolita Mateo.

Gregoria Franco Martin, pel seu marit Gregori Ortigui Balin i Janier Roig, de Tortosa.

Dolors Pineda Romero, pel seu marit Josep Leseduarte, Antoni Parrillas Muedano amb la seva germana Maria Espada i mare Carme Romero. Escriu-re a Hotel René Salat, San Simon (Cantal).

Inés Caros, demana noves del seus fills Tomàs i Francesc i Tomas Llasat Condrello.

Jacinta Mani Tomás, pel seu marit Rafel Escudé Borràs.

Josefa Mora Piñol, pel seu marit Santiago Mani Tomás.

Antonia Piñol Descarrega, per Pere Piñol Descarrega amb el seu fill Joan.

Eugenia Tiegell Quintana, per Emili Solís Ortega. Adreceu-vos a Hôtel Dupont, Fautoure (Charentes).

Emilia Cuesta Alzola demana noves de Emili Cuesta Arregui (Ingenier), Antoni Pascual Abellán, Josep Entrena Dateria, Bienvenido Tomas i Esperanza Samaniego Santacruz.

Carme Ferrer Durán, per Miquel Porràs.

Ciuta Alsó Valls, per Josep Rodriguez Valls. Escriu-re a Camp d'Espagnols de Ruelles. Pav. 5 (Charente).

Paca Marcos, demana noves de Fernando Casas, Miquel Ventura (27 Div.), Joan Palejà (11 Cos), Amadeo Miret (44 Div.), Josep Santis (35 Div.), Ramón Cid Ferret (27 Div.) i Ramón Sorda.

Fermin Marcos, per Juli Sañudo Barasa (Fiscal Suprem de Barcelona), Miquel Gomez Blanco amb la seva familia i Felix Barco.

Marieta Marcos, per Luis Laradruga.

Martina Navas, per Felip Muste Casas.

Manola Villar, per Joan Vicens Folch, Josep Arguimbau, Rosari Perez Marine, Lola Fernandez, Elena Esbar i Ida Sandov.

Ciuta Busquet, per Josep Navarro Aranda.

Tresa Busquet, per Ramón Busquet (22 Div.), Nemesi Pla, Pere Gimenez, Ventura Guillem, Andreu Arcas, Antoni Pardo Gallut, Joana Mulla i Merce Caballé.

Pepita Cadenas, per Manel Fernandez Cortezon, Concha Castelló, Mariano Escartin, Armando Castello, Sebastian Sastre, Gener Costa i Manel Rodriguez.

Aurora Garcia Gomez, per Marcell Garcia i I-gnañi Mendez.

Patro Dalman Fuentes, per Teodora Poyo Ribas (60 Div.) Escriu-re a Centre de Refugiats. Route de Nevers. Beltac (Haute-Vienne).

Ramón Reyes Becerra (tinent de carabiners), camp. n. 6 d'Argelès-sur-Mer, demana noves de la seva esposa Llorença Garcia-Ros amb el seu fill Francesc de 5 anys.

Juan Izquierdo Muteo, per la seva esposa Muria Guasch Cugat.

Lluís Gallego Vazquez, per la seva esposa Virtuts Samper Ferré. Escriu-re a Camp n. 6, Argelès-sur-Mer.

Francex Olivé, demana noves d'Antonia Rovira Aixà i Francesc Alvarez Marrugat. Escriu-re a 16, rue San Michel, Redon (Ille-et-Vilaine).

Salvador Mimo, demana noves de la seva esposa Vicenta Gonzalez Sumalla amb tres fills, Carme, Esther i Salvador. Escriu-re a Causade (Tarn-et-Garonne).

Ynes Roche Lino, amb quatre fills, demanoves del seu espòs Eduard Minguez Bosques. Escriu-re a Refugi Espanyol. Int. Saint-Berain-sous-Lamigne per Montceau-les-Mines (Saône-et-Loire).

Margarita Lopez Camacho, refugiada a Laval (Mayenne) Caserne Corbineau demana noves de Miquel Gerreró Parrado (carabiner).

Margarita de Rozas Urrutia, demana noves del seu fill Rodolf E. Rozas Urrutia, de 25 anys (professor).

Maria Bailac, amb sis fills, pel seu marit Josep Riu Melera i per Josep Bailac Liebot. Escriu-re a Vorey-sur-Arzon (Hte-Loire).

Vicenta Sanz Garcia, de 75 anys, refugiada a Le Puy Montredon, demana noves del seu marit Pau Fernandez Como, de 83 anys.

Rose Tomas Mastrich, demana noves del seu espòs Salvador Caballé Prats i fill Salvador. Escriu-re a Hôtel la Poste. Guéret (Creuse).

Amparo Ruiz, refugiada a Colonia de Bacances. Les Rousses (Jura), demana noves del seu cosí (capita 72 Div.).

Manuela Aguado i Cesar Latorre, demanen noves del seu fill Aberlado (27 Div.) Escriu-re a Poinso-Les-Fays par Fays-Billot (Haute-Marne).

Carme Espinosa Garcia, demana noves de les seves filles Lola, Isabel i Rosalia de 18, 14 i 16 anys. Escriu-re a M. Plana, Raimond, rue de la Mielles. n. 15, Oloson, Sainte-Marie (B. P.).

Rafel Prado Rodriguez, demana noves de la seva esposa Carme Espada Muñoz amb els seus fills (un carabiner). Escriu-re a Pont-

la-Dame. Asprés-sur-Buech (Hautes - Alpes).

Carme Forgas Pahissa, Brignoles (Var) Ursulines, demana el parador del camarada Rondan i familia i Joan Pellicer.

Père Comals Cabrisas i Salvador Gonzalez que es troben al Camp n. 14 (Com), Saint-Cyprien (P.O.) desitgen sapiguer el parador de Paquita Cucurull Viladot, germanes Ribes de Banyoles i Matilde Muñoz Vecine.

Paquita Valoia, demana noves del seu fill Pere Mas, del seu company Esteve i germa Josep. Escriu-re a Place du Trève. Infermerie. Régný (Loire).

Consol Unsaim, demana noves de Savier Garcia Sauvieta, Ernest Arnaiz i Maria Louisa Berriartna.

Eloisa Martínez Saez, per Adela Lopez Mier.

Concha Garrido de Sanchez, pel seu espòs Juan Sanchez Acedo.

Rosalía Alegre Casabon, per la seva germana Magdalena. Georgina i pel seu marit Pere Llavera Pons.

Laura Trenchs Pons, per el seu cosí Joseph Capies.

Montserrat Comella Lladós, per Sebastia Flor i familia, Joseph Corzo, Joseph Chaurorre (asturians), Carme Ingles Toltà, Rosa Torres, Tomasa Almazón de Castillazuelo, Florencia Alegre i Amando Chueca Vilanoya (XI C.) Adreceu-vos a Château de Carmont par Bois-Morand (Loiret).

Manel Vallespi Padrola, per la seva familia Ramona, Dolors i Maria Miró, Joan, Josep i Teodora Vallespi, Rosa Gort, Enric Segura, Josep Berones i Fausti Michiruentequi.

Eulalia Catusas Masano, pel seu germà Pere.

Rosa Ventura, pel seu germà Josep i Joan Melich Ventura.

Josefa Regàs, pel seu marit Camil Palà i fill Antoni. Escriu-re a Hôtel Louis Douvry, Les Sañes, Lavauguyon (Haute-Vienne).

Llusià Garcia Moriyon, demana noves de la seva esposa Joaquina Doval Fernandez, i dels seus fills Rosari i Llusià, de 18 i 20 anys.

Celesti Martínez Ros demana el parador del seu fill Angel de 14 anys, dels seus germans Josep i Andreu.

Josep Gonzalez Hernandez, per la seva esposa, Cecilia Alvarez Gutierrez amb els seus fills Josefa, Mercè i Agapito, de 14, 10 i 12 anys.

Juan Vas Carrasco, per la seva esposa Dolors Garcia Navarro.

Josep Ric Alguria, per la seva esposa Angela Lluirdá Pueyo amb la seva filla Antonia, de 7 anys.

Pere Moncada Ramón, per la seva companya Ampar i las Hurgó amb les seves filles Rosari, Mercè, Angeles, Carme i Antonia.

Francex Torvisco Galera, per la seva companya Maria Delgado Torrado amb els seus fills Francesc, Florenti i Carme.

Antoni Benedicto Lloquet, per la seva companya Tresa Ibars Borràs amb els seus fills Tresa, Antoni, Joaquim i Francesc.

Josep Erice Merino, per la seva companya Lluís Antolin Saez amb els seus fills Concha i Antoni de 5 i 3 anys.

Antonia Retamero Lafuente per la seva companya, Concepció Rodriguez Legrand.

Josep Bafarull Fusté, per la seva companya Tresa Pozziello Palazi, amb les seves filles Josefa i Maria Tresa.

Rafel Aranda Ruiz, per la seva companya Reine Ric amb els seus fills, Antoni, Manel, Maria i Josep.

Jcsép Bezunce Martínez, per la seva companya Antonia Caparró amb la seva filla, Dolors, de 14 anys.

Ginés Bezunce Martínez, per la seva companya Leonor Garcia Perez amb la seva filla Francesca i neta de 5 anys.

Angel Balañas Camallo, per la seva companya, Dolors Garcia Diego.

Gregori Diaz Escudero, per la seva companya Justa Lorente Sanchez amb els seus fills Patrici, Milagro i Leoncis.

Juan Figuera Rosell per la seva companya, Maria Perpignà Martí amb els seus fills Joan i Maria.

Pere Escrivá Colóm, per la seva companya Maria Miralles Domingo Ramona, Francesca, Francesc i Joan.

Pere Giner Ramia, per la seva companya Maria Sorribas, amb els seus fills Pere i Maria.

Marin Viñals Vila, per la seva companya Tresa Raventós Marrugat amb la seva filla Maria.

León de la Fuente Garcia, per la seva companya Olvido Lopez Menendez amb els seus fills Josep, Maruja i Almodena (Colonia de Caldetas).

Calixtu Morán Menendez, per Carme Uria Blanco.

Teodor Hernandez Mas, per la seva companya Andrea Lizandra amb el seu fill Francesc de 10 anys i neboda Manela. Adreceu-vos a: Camp de Concentration de Bram (Aude), lletra H, barraca 135.

Matilde Estrada, per Gabriela Torres Obis, Antoni Estrada Mascaró i Maria, Lola, Pilar i Josep Estrada Torres.

Joséquina Gutierrez, per Llibertat Menendez Martinez. Paquito Moreno Mateu i Ferran Menendez Alvarez.

Joaquima Rodriguez, per Josep Lopez i Maria Sales.

Rosa Martinez Farreño, per Ramón Barte Mayech.

Ana Zapata, per Josep i Francesc Ruiz Garcia. Adreceu-vos a Château de Carmont, par Bois-Morand, Loiret.

Julia Mur Buil, per Pere Serra Busquets (carabiner).

Tresa Nin Cañellas, per Joan Navarro Roviralta

(carabiner). Escriure a: Refugiés Espagnols, Fort des Rousses (Jura).

Catalina Farrona Perez, amb cinc fills, demana noves del seu marit, Mariano Carrasco Muñoz.

Engracia Sanchez Alvarez, pel seu marit Josep Martinez Lopez.

Estefania Palanco Iglesias, pel seu marit Agustí Caballero Herrero i pels seus fills Francesc i Eugeni.

Angelinas Caballero Polanco, per Pauli Martinez.

Carme Piquero Piquero, per Joan Valle Gomez i César Sanchez Argüelles.

Tresa Bota Seresas, pel seu germà Antoni.

Jcana Albistegui Atarrasagasti, per Francesc Diaz Nieto.

Eulagia Sanchez Atorrassagasti, per Josep-Rarom Hernandez Martinez.

Trinitat Atorrassagasti, pel seu fill Atanasi Sanchez Atorrassagasti.

Quima Junyent Mida, per Pau Junyent Mida, Rita i Rafael Comas Junyent, Lola Garcia de Milla amb la seva filla de 2 anys, pels seus nebots Berta Junyent Vilches i Antonio Perez Balboa que anaven en una Colonia Infantil de Sitges patrocinada per Suïssa.

Assumpció Teixidor Peralva, per Paula Teixidor Peralva.

Rosa Fabregas Pansas, pel seu germà Jaume.

Encarnació Olivares Delgado demana pels seus sogres Antoni Loupez Semillan i Eusebia Antón.

Julia Adusi Aquinago i Florencio Gaicochea Adusi, per Jesus Cabeza Varela i Gregori Pardo. Adreceu-vos a « Mairie de Guemene-sur-Seorff (Morbihan).

Elena Humanes, pel seu marit Josep Ortega Torija.

Maria Fernandez, pel seu marit Josep Carbalan Rubio.

Catalina Ramirez demana pel seu espòs Josep Heredia Lelud.

Matilde Troyand, pel seu pare Eduard Troyand Martinez i oncle Gaspar.

Inés Salvadó, pel seu marit Antoni Peso Puche.

Paz Pereila, pel seu fill Josep Salvador Pereila i la seva filla política Trinitat Barrado Duarte.

Julia Saiz, per la seva germana Ampar i germans polítics Santiago Echevarria Chapitre i Ranino San Emeterio Sanchez.

Cecilia Berganza, per la seva cosina Aurelia Martin Gañan.

Maria Garcia, pels seus cosins Santiago i Felix Cogolludo Mérida.

Maria Fernandez, pel seu fill Carlos Masmitjà Fernandez, de 3 anys, extraviat a la Junquera els dies 27, 28 o 29 de Gener del 39 i que va esser recollit per una colonia internacional de neus. En el moment de perdre anava vestit de la següent manera: un traje verd de llana i en el gersey portaba una insignia: les seves característiques son: cabell rós i ulls blaus.

Carme Cordoso, pel seu marit, Francesc Lerma Alvarez i dels seus fills Antoni, Manel i Julia i dels seus fills polítics, Manel Garcia Cuadrado i Lluís Mata Cruz.

Francesca Alegres, pel seu nebat Mariano Alegres Ateres.

Maria Navan, pel seu marit Marti Benet Callan.

Felisa Tada, pels seus germans Julià i Gregori.

Josefina Riesoo, pel seu germà Angel.

Francesca Grespo, pel seu marit Andreu Manbiela Pui.

Llorença Solanilla, pel seu fill Llorenç. Adreceu-vos a: Camp de Vacances St-Comme de Frenes (Calvados).

Luz Perez Menendez, demana noves del seu marit Lluís Suarez Garcia.

Maria Luz Suarez Perez pel seu germà Josep Lluís.

Ana Maria Suarez Perez, per Victor Moran, G. Robles (Megistrado).

Angelina Erguidamos Ferrer, pel seu marit Fernand Sinz-Pardo Tavega.

Felina Varahona, pel seu marit Antoni Fernandez Gutierrez. Adreceu-vos a Champignon, Château du Loir (Sarthe).

Maria Sanz Ventura, desitja saber on es troben els camarades Lluís Ferrer (Comisari) i Maria Teresa Poca.

Maria Ferrer i Ferrer, per Aurelia Pijoan, Avelina Pijoan i Blai Viscasillas.

Montserrat Vallés Cabeza, per Isidre Crespa. Adreceu-vos a Refugi Espanyol, Camp de Verdun, Rennes (Ille-et-Vilaine).

Els refugiats que es troben a la « Villa de Riom » (Puy-de-Dôme), demanen el parador dels seus familiars i amics.

Isabel Diaz Horro demana pel seu espòs Justo Orza Zuliaga i pel seu nebat Miquel Diaz Carboneras.

Anita Navarro Darquez, pel seu marit Manel Moreno Peña i germa Pere.

Maria Moreno Peña pel seu germà Josep i el seu nebat Josep Lopez Peña.

Lluís Sala Marcos, per Angel Salcedo Madridiño.

José Ramon Girós Salas (15 anys), per la seva mare Lluís Salas Marcos.

Fernando Arenas Fernandez, pel seu germà Antoni.

Julia Pascual Gutierrez per Llorenç Quesada.

Enric Muñoz, per Cándida Salas Marcos.

Antoni Rodriguez Montaña, per la seva cunyada Cándida Salas Marcos.

Rafel Alonso Santamaria, per Atanilda Serrano Muñoz.

Carme Alcalde Equizabal, pel seu fill Ramon Lopez.

Margarita Alvarez, per Etelvina Alvarez Garcia, per Daniel Alvarez, per Elena Alvarez i per

José Alvarez.

Esteban Martíneb Garrostiaga, per Cipria Calzada Tobalina per Jesus Calzada Vera i per Isidre Martinez Gorrostiaga.

Carme Alcalde Alizaga, pel seu fill Ramon Espoy Alcalde (12 anys), que estrovaba a la colonia de neus de Barcelona « Els Pins ».

Maria Gamache Luna, pel seu pare Jose Gamache, pel capità Trueba i per Eliseo Fernandez Garcia.

Maria Santa Maria, per Antoni Zosia.

Sebastia Lavado, per José Lavado Muñoz, per Joaquim Lavades Martinez.

Ramón Garcia Serrano, per Juan Garcia Serrano.

Neus Blanco Lamelas, pels seus germans Elisa, Julio, Arturo i Josep Blanco.

Monsieur Cayron demana el parador de Teresa.

Valentina Eviach, per Begamich Monzo.

Pepita Ruiz Sala, per Ignocenci Tresaco Ayerra.

José Fernandez Fernandez, per America Alvarez, per Manuel Montero Garria, per Manel Menendez Orías, per Santiago Alvarez Roca i per Pere Alvarez Roca.

Maria Zabiano Virucelgui per Antoni Urrutia Mirindegua i per els seus fills Javier i Jesus.

José Maria Echaire Undagarai, amb la seva muller Francesca Ardegui Echaire, demanen noves de llurs familiars.

Candida Garcia Garcia, pel seu germà Daniel.

Alfred Cuervo, per Daniel Garcia i per Josefa Suarez.

Josefa Suarez Cuervo, per Josep Leon i del seu fill Angulo Suarez (21 div.).

Pere Caparros, per Juan Caparros Martinez.

Ramon Garcia Serrano, pels seus fills (de Tarra-sa).

Refugiats espanyols al Centre d'Hebergement de Prayssas (Lot-et-Garonne), que demanen noves de llurs familiars i amics:

Maria Batalla Recasens, demana el parador del seu fill Ramon Vives Batalla.

Laura Bergadà Andreu, pel seu fill Antoni i el seu cosí Vicenç Paya Jose.

Lluís Gomez Gallego, pel seu marit Cristofol Martí Prieto.

Juan Gil Massagué, pel seu fill Joan Gil Andreu.

Dolors Batalla Jané, pel seu fill Ramón Armentgol.

Maria Saplan Esteve, pel seus fills Juan i Valero Casals.

Maria Miracle Gonzales, pel seus fills Josep Maria i Agustí Mateu.

Tresa Domingo Palau, pel seu marit Josep Figueras Domingo.

Maria Domingo Palau, pel seu germà Josep (44 Div.).

Aniceto Echevarrie Suvielde, pels seus fills Francesc i J. Maria Echevarrie Sugarvaso.

Loreto Busquets Barret, pel seu fill Joan Torné Busquets (27 Div.), Josep Gil Garriga, Albert Casabone, Pere Blanch, Maria Blanch, Rosa Blanch, Armonia Gran Blanch, Ramon Godall Palasi, Emilio Godall Palasi, Josep Godall Palasi, Josep Busquets Elias, Ramon Artigas Palau i per Josep-Fusté.

OFICINA D'INFORMACIO PER ALS REFUGIATS DEL SECRETARIAT DE CATALUNYA DE LA U. G. T.

Gregorio Taracena Morales demana noves de Fausta Beltran Gonzalez, Patrocinio Taracena Beltran i Gregorio Taracena Beltran. Escriure a Barcarès (P.O.), Camp 2, rue 5, Pavillon 148.

Mauricio Garcia Mauro, Francisco Garcia Prinetti i Gerardo Martin Ramos son pregats d'escriure a llurs families refugiades a Gaillon (Eure), Chanteuse de Gaillona nom de Teresa Garcia.

Ramon Peyró Olcina demana noves de la seva companya Digna Rosas Vilaseca. Escriure a Bram (Aude), Camp du Pigné, quartier F. pavillon 105.

Carles Vidal Mariane demana noves del seu fill Platon Vidal Soler ferit de guerra procedent de l'Hospital Militar de Sabadell. Escriure a Bram (Aude), Camp du Pigné, pavillon 105, quartier F.

Antoni Estapé March demana noves de la seva companya Serafina Ribera Mas i del seu fill Esteve Estapé Ribera. Escriure a Bram (Aude), Camp du Pigné, quartier F., pavillon 105.

Domingo Masip Masip demana noticies de la seva companya Raimunda Ardevol Masip i de la seva filla Carme Masip Ardevol. Escriure a Bram (Aude), Camp du Pigné, quartier F., pavillon 105.

Rosa Urgell Bisbal demana noticies del seu company Josep Maix Debesa. Escriure a Amiens (Somme), 109, rue St-Len, Hôtel-Dieu.

Relix Carmona Pantels demana noticies de la seva companya Nieves Ferragut Maurin. Escriure a Barcarès (P.O.), Camp 2, rue 4, pavillon 105.

Nicolas Garzon Miquel, Domingo Garzon Ruiz i José Maria Borrás Españaol son pregats de donar llur adreça a Maria Garzon, Centre de Refugiés espanyols, Gaillon (Eure).

Antonio Lopez Sanchez, Manuel Alvarez Rio, Antonia Lopez Perez (22 anys) i Maria Perez Dominguez son pregats de donar llur adreça a Francisca Perez, Centre de Refugiés espanyols, Gaillon (Eure).

Joaquim Puig Pidemunt és pregat de donar la seva adreça a Miquel Ferrer, Bourse du Travail, Toulouse (Haute-Garonne).

Montpellier — Imprimerie de la Presse Rue Jardin-Martel
Le gérant: Léon Méric.